

lovaného. Jest však dále nesporno, že Alžběta Ž-ová, určená zůstavitelem za jeho universální dědičku, nepřežila svého manžela (zůstavitele), zemřevši již dne 17. dubna 1912. Otázkou je, jaký účinek mělo toto předúmrtí povolaného dědice na dědický nárok žalovaného založený poslední vůlí zůstavitelovou, zda zanikl tento nárok, jak tvrdí žalující strana, když prý žalovaný měl dědit jedině pod tou podmínkou, přežije-li Alžběta Ž-ová Josefa Ž-a, či zda trval dále, jak namítá žalovaný, ježto jde o náhradnictví obecné. Přisvědčiti jest názoru žalovaného, který hájí také oba nižší soudy. Podle doslovu § 608 obč. zák. jest v náhradnictví svěrenském mlčky obsaženo náhradnictví obecné. Tento doslov zákona opírá se o tušenou vůli zůstavitele, že by byl bezpochyby také přímo povolal náhradníka k dědictví, kdyby byl přední dědic již dříve jako takový odpadl (Stubenrauch I. 811). Zásada vyslovená v doslovu § 608 obč. zák. platí tudíž, neodporuje-li jí vůle zůstavitele, kterou zákon předpokládá ve smyslu zásady jím vyslovené. Avšak tu právě namítá žalující strana, že znění poslední vůle, zejména slova »po jejím úmrtí, ovšem pakli mne přežije« nasvědčují prý tomu, že zůstavitel vyloučil obecné náhradnictví, čímž jest i žalovaný z dědictví vyloučen. Nižší soudy, zejména odvolací soud z té okolnosti, že oba manželé Josef a Alžběta Ž-ovi zřídili úplně stejné závěti, podle nichž se ustanovili navzájem universálními dědici, uloživše si také navzájem, že to, co zbude z jejich jmění, při úmrtí dědice, obdrží žalovaný — usoudily, že byla na jejich straně souhlasná vůle, aby dědil jeden po druhém a by po smrti obou, to, co zbude, připadlo žalovanému. Nelze říci, že tento závěr odvolacího soudu jest s právního hlediska nesprávný, vyplývá naopak logicky z obsahu obou závětí manželů Ž-ových, kterým lze jen tak rozuměti. Jest proto se závěrem tím souhlasiti. Neprokázala-li žalující strana, že ustanovení obsažené v doslovu § 608 obč. zák. neplatí podle vůle zůstavitelovy, pokud jde o poslední pořízení zůstavitelovo, nemá ani její námitka, že jest žalovaný z dědictví vyloučen, opory v zákoně.

Čís. 7889.

Jest zmatkem podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s., nebyl-li o odročení odvolacího roku vyrozuměn právní zástupce strany.

(Rozh. ze dne 17. března 1928, Rv I 1308/27.)

O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu i odvolací řízení pro zmatečnost a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Pod dovolacím důvodem § 503 čís. 1 c. ř. s. vytýká žalobkyně rozsudku odvolacího soudu zmatečnost podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s. z toho důvodu, že prý jí byla odňata možnost před soudem projednávatí nezá-

konným postupem, zejména opomenutým doručením a že nebyla proto v řízení odvolacím zastoupena a vedení rozepře nebylo jí dodatečně schváleno. Výtka jest odůvodněna. Žalobkyně navrhla podáním ze dne 21. února 1927 u krajského soudu v Ch., by jí byl ustanoven k odvolacímu líčení na den 1. března 1927 zástupce chudých. Žádost tuto, došla soudu dne 23. února 1927, postoupil tento usnesením ze dne 24. února 1927 k příslušnému jednání okresnímu soudu v K. (§ 66 c. ř. s.), kamž došla dne 27. února 1927. Tento ji vrátil krajskému soudu v Ch. usnesením ze dne 28. února 1927 s tím, že ustanovení zástupce chudých není již možno pro krátkost lhůty. Tomuto soudu došel návrh zpět dne 1. března 1927. Dal-li odvolací soud při odvolacím líčení téhož dne konaném, k němuž se za žalobkyni nikdo nedostavil, přečísti její odvolací spis, postupoval jen podle její žádosti, když žalobkyně v podání, jímž se domáhala ustanovení zástupce chudých, výslovně uvedla, že žádá, nebyl-li by její návrh až do dne 1. března 1927 vyřízen, by byla přečtena při odvolacím líčení její podání, jimiž se musil podle stavu věci rozuměti přece také odvolací spis. Postup tento odpovídal také ustanovení § 491 c. ř. s. Avšak ústní líčení odvolací ze dne 1. března 1927 bylo odvolacím soudem odročeno na den 1. dubna 1927 a, jak dovolání správně vytýká, nebyl o tomto odročení uvědoměn právní zástupce žalobkyně, nehledíc k tomu, že nebyl v tomto mezidobí ani ustanoven žalobkyni pro odvolací řízení zástupce chudých. Jelikož zde šlo o jednání u odvolacího soudu (§ 463 c. ř. s.), tudíž o advokátský spor podle § 27 první odstavec c. ř. s., kde strana musí se dáti zastupovati advokátem, byla tím, že právní zástupce žalobkyně nebyl o odročení odvolacího roku vyrozuměn, porušena zásada § 27 první odstavec c. ř. s. a založena zmatečnost podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s., neboť straně byla tímto nezákonným postupem odňata možnost projednávat před soudem a vedení rozepře nebylo jejím právním zástupcem dodatečně schváleno.

Čís. 7890.

V pouhém požádání vodného a jiných poplatků od toho, jemuž jeden spoluvlastník pronajal byt, druhým spoluvlastníkem, nelze spatřovati beze všech pochybností souhlas s tím, že druhý spoluvlastník uznal nájem za sjednaný za něho a vstoupil tím do nájemní smlouvy ujednané druhým spoluvlastníkem.

Spoluvlastník, jenž byl ostatními spoluvlastníky oprávněn užívat bytu a jím nakládati, byl oprávněn též byt pronajati. Ten, kdo nabyt napotom podílu spoluvlastníka pronajavšího byt, může se domáhati vyklizení nájemníka jen řádnou výpovědí.

(Rozh. ze dne 17. března 1928, Rv I 306/28.)

Julie H-ová byla spoluvlastnicí $\frac{1}{8}$ domu a příslušelo jí bezplatné užívací právo k bytu ve společném domě. Julie H-ová pronajala byt Arnoštu E-ovi a svůj spoluvlastnický podíl prodala napotom Františku